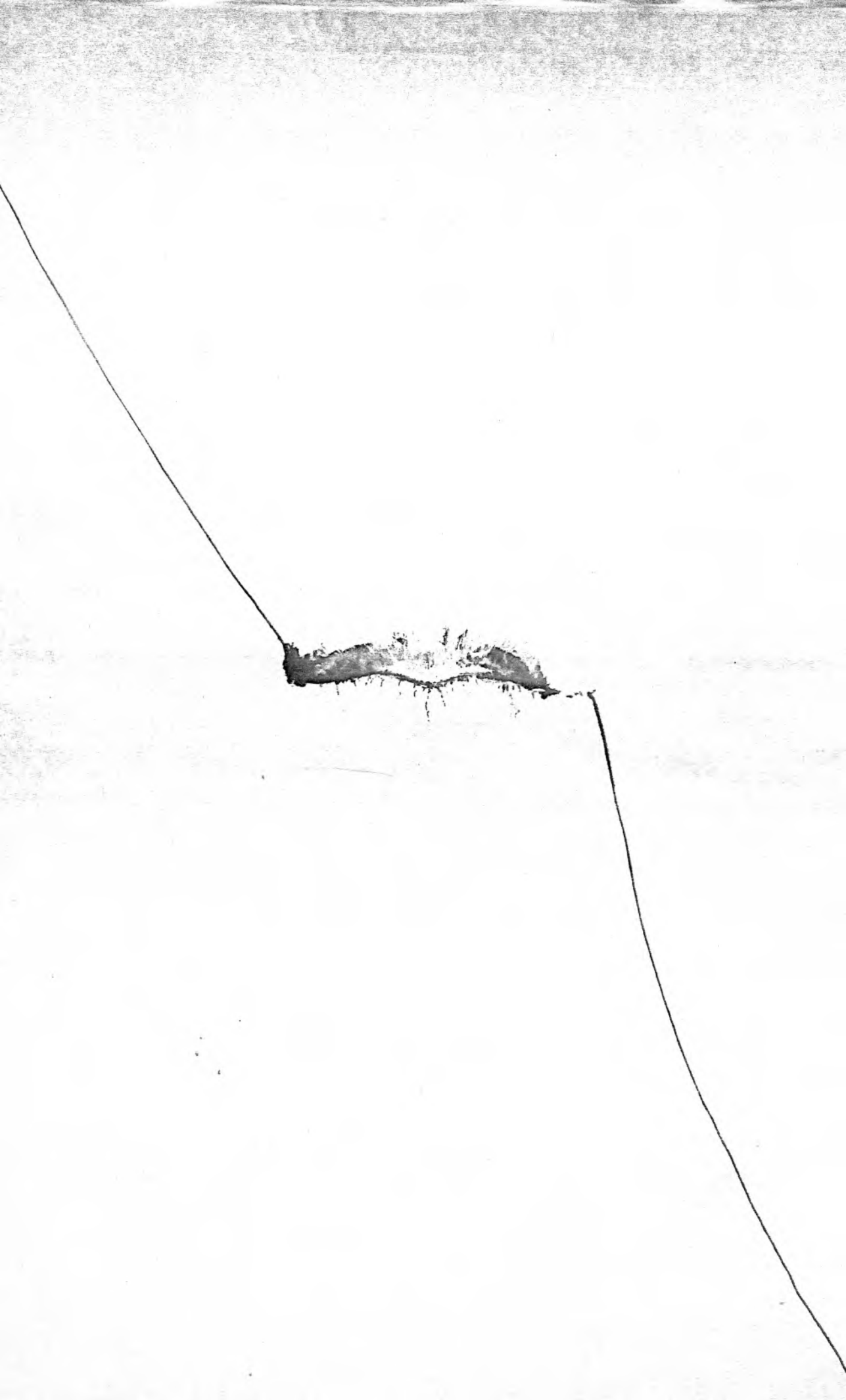

NEEVIDOVANf

Do oficiálních vydavatelství se báli jít, snad byl to i dnes přirozený odpor, v emigraci ještě nejsou a doufám, že je nepřinutí opustit loď, topící se a možná utopenou, a nevím, zda mají co společného s kulturou podzemí, když underground nikdo ještě nevymezil, takže nehlásíce se proklamativně k žádným tradicím naší literatury a stydíce se za svou citlivost a pyšnou touhu promluvit, předhazují svá dílka, otočení a přesto čekající odsouzení a zdůvodnění, dávají se všanc, vnukové. A děkují hlavnímu vydavateli.

PMo

NECHUŤ

Život - pes, práce, hlína, svině, hnůj, věk.
Skoč po hlavě do vody, kde žádná voda není,
dopadneš na ten beton, och nechce se ti vstát,
ale přece musíš jíst a tak ti chybí ruka,
a až je jenom hlava sama, sklouzne do kanálu,
tam zapálí si žváro a kutálí se dál,
a dobře je mu tam, i když je tam sám,
a až se někam dokutálí, zůstane vždy tam.
Jazykem si vykope hrob a
jazykem se zahrabe.

J 12 let

Alternativa

Když se dostaneš do uličky "Život",
která je těsná a nízká,
dojdeš na rozcestí dvou cest.
Když půjdeš první, kam šlo nejvíce lidí,
kteří ničemu nerozumí,
budeš jen průhledným obláčkem v nebi,
nic neznamenaícím.
Druhá cesta tě naučí žít, tak jak se žít má,
na tuto cestu se dalo něco málo
člověků,
"kteří nechtějí být obludami,"
kteří nechtějí být potvarami",
a když to nezastaví, všechno skončí
v hovně medvěda, který si bezstarostně
"žere zajíce"!!!

J 12 let

OSM A PŮL HODINY

Jede vůl na koňovi
Nebo kůň na volovi
Mně je to jedno
Já chodím do práce

V.S.

ALEŠ PERKL

BÁSNĚ VZTEKLÉHO ADOLESCENTA

/s doprovodem jedním grafickým
spíš zle podvědomím než nadchnutelným/

Ů, SOVY, JAK HRUBĚ SE DÍVÁTE
VE SVĚ NABUBŘELOSTI DOBRĚ SKRYTÉ

V.A. odchází - předznamenání

Povlaky zděšení ve všech krásných očích,
létající tarantule v špenátových nocích.
Nastav tomu držku, tveu běžovou líe,
lepšíse v oleji na pokraji cest,
jež v poutech míří do šílených měst.

V.A. poutníkem

parašutista kok akola levná hodina beranidlo
Půjdu až tě oči spálí,
kamkoliv se podíváš.
sršnilí se sršnilí a zmrzlina došla
Proč jdeme na hovnostranu?
roztlučení asfaltěři rododendron obrubník
Jdeme jak nás pámbu mrštil,
v kaluži tě noha studí.
maloměšťák marmeláda pravda teče do kýblu
závitnice vyšreubená ze smyslu
Oblíkni se ohavo!
puky větve ztratí trať

keksoviště pro přežraný kolejiště semafor
beranidlo lampasleup naprat pupky až to praskne
krkovička kedluben jděte ven jděte ven
Půjdu, kamkoliv se podíváš.
Půjdu, když vám semaforey.
ztratila trať semafer roztlučení kolejníci
kanystry na zuby zatracený koncentrát

V.A. a Martin proti času

Věřím,
že muž konečně zešílím,
že do smutného slunka vrazí vlak,
přijede Martin na svatém koňovi,
že budu řehtat a divoce klepat klendru,
že velice rychle zemřem s prvním teplem
a zachrání nás stín divoké třešně
pod barákem,
takže zdechnem v objetí až pozítří
na promrzlé slámě rozpadlých stodol,
nazí
a dokola vymlácené membrány vteřin

Rodinné poměry V.A.

Na celnici
mezi dnem a nocí
stál veliký strom,
vítr zpíval meluzínu,
netopír kokrhal
tesknou rolnickou píseň,
když táta počtvrté umíral
z bezvládných očí mu tekly slzy
smíšené s krví.
Na hájence žil divoký vepřík Vašek,
který miloval tvarohové koláčky,
tátovi praskly žilky v očích,
naš krásný jilm umíral uprostřed záhumenky,
vozili jsme kamení do kolejí
po traktorech a vojenských autech,
Vlašský salát a rajčatová šťáva,
Máma ho hladila po tvářích,
člověk uvězněný v drátěných plotech
má propachtovaný vesmír,
chcali jsme vedle sebe za barákem,
ochočený kohout Tilda mu zpíval na rameni,
strýc Jenda se chystal postavit podzemku
až do Jugoslávie k moři přes Lince,

ale platil alimenty.
Táta přežil
ve svých drátěných plotech,
micina sežrala čtyři vlaštovky.

V.A. a cit

Ochtěl bych se hrabat ve tvých krásných vlasech
jablka brambory pivo a louh
Ochtěl bych něco vtisknout do tvojí kůže
dlažební kostky ticho a něhu
jenže to nedovedu
přes palbu tvojich noh

V.A. se vzdáleným přítelem

Okouzlen samotou řešeto noci,
křoupám okoralou hručku chleba,
jen chvíli nezávidím mu, co žere zavináče,
prohlížím si zimu
a jím zas vlny breku, breku,
kterými já rozmáčen
ponesu pro něj rýč.
Jsme oba cvoci,
hejna šneků,
už víro vypaluješ rybník,
ohně s vodou usmířeny,
a jím zas vlny pláče, pláče -
ukolébavka

V.A. v dějinných souvislostech

Horký chvějící se vzduch mezi tvými stehny
schovaný v krabičce od sirek já čichám před spaním,
kutálím válečky vteřin tvých vlasů po ránech,
zřetování andělé těch nejprudších.

Otázky vonící jehličí zetlelé,
všechny cesty schází se pod lipami,
s krabičkou v kapse zas musím se ptát,
jak dostanu se na Karlák,
já nechci znovu šlapat
po mastných
zbatcích
svého
masa,
v kaluži krve mouchy láká smrad.
Pod lipami sedraná kůra zoufalců.
Pod lipami rozteklý vosk.
Pod lipami smyčka starého Grhonka.
Pod lipami mýdlo a játrová paštika,
zhnílé posádky, vikýře, kolo těžní jámy,
Husovo grgnutí a staré pýchy sliz.
Jednou snad víchř a těžký skřípot citu,
vždy pak nazelenalá ticha, ta puklá břicha krys

V.A. se začíná bát

Zakejhání -

ohně ležel v kaluži
a šílel s labutěmi,
tři prasáci se smáli.

Věda ze studny,
z ženy dítě,
z krysy červ,
z nás výkřik báseň,
z tebe smradlavý dým po zavírače,
spálený sen,
neschopen být
a neschopen odejít

V.A. se stává sentimentálním

Bylo už půl jedné a lokálka ještě visela někde na smyčce a snad za to mohla ta suchá světla v tom divně hranatém hotelu, který nepřipomínal vůbec nic, jenom strach z lesa, a snad to udělali ty baráky okolo s temnými obitými okny, ticho, mráz na ksicht a lýtka, ticho, jenom šustění jakéhosi větrníku nebo usušené myši, někde pod střechou strašně zřetelné, skurví samota a nejisté těšení, všechno ho to nějak přismutnilo, najednou rozměkl jako staré rajče a odtekl do kanálu a z krabice na kandelábru začala kapat voda, někdo ji otevřel a mezi dráty ksicht, tupé oko, slzy a v oku zapíchnuté špendlíky s barevnými hlavičkami.

Mládí V.A.

BůH mi dal do vína nestydění
a atk jsem mladý už od sedmnácti let.

Ale zestárl jsem, když mi bylo jedenáct,
kachničky březničky švihátka párátka rváč.

Teď těžce získávám vše zpátky.

O počasí

Bela bílý huňatý pes,
spadl mi salám na obrubník,
sliny propálí díru pod očima, do ní krev,
zakroucená hrđlička vykuločka.
Jedu na saních vleže z mírného kopce,
jedu zběsile pro pomoc po červeném písku,
skřípot/, to dítě se dusí, babičko!

Musí zemřít, když čistím hodiny hadrem
a na stěně nic víc nevisí.
Ta první fialová ho mrskla do auta,
horečka bořících se tání,
chlad temných koster dávno vybělených,
křičící ptáci mu rozklovali bílou hlavu,
albatrosi s křídly na silonu jo jo.
Ozvěny snad falešného chorálu v hukotu vod,
potůček, cinknutí, list, vítr chundeláč,
vymleté stružky hořícího bahna,
křeče dubových listů a řízeň kanálů,
pnutí asfaltu jasného lesku potu těl,
obrysy řípu a moře a strach šedého psa Bely -
obědvali polévku v bufáci či závoďce,
byla vlažná jako nesmysl jejich postoje,
svíčky dušiček jako pejsci, zkřehlý otčenáš nebo naznak,
máma šla vylít vodu od nádobí,
hráli jsme z pohádky do pohádky, fialová princezna Jaga.
Na římse je písek, mák a ptáčci.
Sněhem vezou pána na saních,
kaluž je zbořená vodníková tůň,
trčící zmrzlá ploutev.
To není vzbouřenec, špicl ani anarchista,
ani šle, moldánek ani hrdina,
nemá funkci a je bez souvislostí,
rozvířený kal, větrem hnaný prach,
podseknutá hraška, rozklování ptáci,
strach černého psa Bely, bublání zalitých děr,
pískot vypálených znamení na čelech šílenců,
strach guláše z velkého černého psa.
Můj cit je ztvrdlý přepečený brambor,
mé oko krátkozraká voďnatá bulva
zrozená v litrovce zkaženého žlutého křenu,
pleskot mokrého sněhu s deštěm,
cinkot drobných ve státní bance,
budík s vyvráceným ciferníkem
havran s ďábolkou mezi žebry
a pěti miliardami znásobený
strach ze sebe sama.

V.A. ztrácí přehled o situaci

Jenom se mihl tmou, kůže neměl, krvavý cary masa na prsou, tvář si nepamatují, jen okenní tabulky se chvěly, pavouci viseli od stropu, oči.

Šustění tisíce chlupatých larev, jekot motorových pil, tma v blescích.

Strach.

Jako, ... jako v dětství, bodnutí oblouku vzpomínky - strnul jsem.

Pak se to mihlo. Je všechno kruh, od červené k fialové, od pláče k šílenému smíchu, k šílené myšlence génia, prosté jak řízy tibetských mnichů.

Od dětství k bodnutí a ven, Ven, kde.

Proč sedím na nejhorším místě, místě žlutých odstínů a ještě k tomu vědomí?

Mačkám ho jak masačky, stírám prach motýlům, trhám krky slepicím, to jsou papuče, peřiny potahy. A kruhy drží.

Hledal jsem začátek, jak pes dokola.
Výt.

V.A. se stýská

Vlastním tři tuny mletého smutku s kocovinou,
zubní kámen, špínu pod nehty a z oka studnu,
trochu světla, které se topí v wolframovém drátku,
pavouka Pinďu, který věří, že mi bude odpuštěno,
když já sám nevím.

Flašku od třeshňovky a s ní osmihodinové okno,
anděle přítele, který žene psy a řekl mi,
že jsem chodil po rybníce a volal alchymistu F.
Mám tři nože, které mě pořežou,
tři dny, které jsou k pátku,
kdy tě uvidím.

Dále vlastním jen samé nesmyslné věci,
jako nenávisť k davu, zděděnou po tátovi

V.A. se angažuje

Někdy v noci, když se ozve bouchnutí
a stíhačky ze základny vyletí,
dostávám ti strach,
o kterém píšou v novinách

V.A. přijímá nová předsevzetí

Všechny city dávno zdechly
ve vybuchelé špíně
když nadutě a líně
válela se v porodnici revoluce
červená krev vysmažena
v tamném lidském žáru
na suchou hnědou škváru
ten fet se nebezpečně blíží ke svítání
ten fet se nebezpečně blíží ke svítání

Když tiskařský lis zkurvil slova
jež v novinách pak brečí natržena
s krví odchází jim duše těla
a andělé jim dají do ran benzín
a mrtví andělé jim do ran sypou sůl

Jejich víčka se snášejí k mým očím
když ne pohled snad pohyb dlaně stačí
kde je pramen

Bláznivý strýče z Poličky
jako Eva se bojí příšer na dně jezera Hlávčín
jako deprese vratké lodičky
jako já jsem raději všechno vypil

Když už jsme tak zkurvili slova
pojďme kopat jejich starý význam z hlíny
ať si budou mírně radioaktivní
a od popela

Nejhorší stavy

ó hlubiny duše
potáčení tmou
další vnitřní změny
ke klidu nevedou
cáry mokrého papíru letí
a nespadnou
nespadnou

Před Rybařem se někdo vyblil. Svět to bral mílovými kroky a davu bylo jedno, jestli dopředu, nebo kam. "Co jako já? Já myslím, že jo, dopředu, i když každý vidí to své vpředu někde jinde, jako když hladový a žíznivý jdou na návštěvu k moc krásné vdově, a ještě k tomu ten cval možná brzo skončí pod nějakýma raketkama, zařinčí okení tabulky a všechno to skončí. Co? Jaký to? Tahle civilizace, Václave, vyrostou noví brablenci a nové vosy v uniformách a jednou se jim povede obesrat to bouchnutí a surovosti mas. Jaký nesmysly? Co piješ, Vašíku?"

Den hnal nebe do ohrádky, hvězdy daly jenom bystrozrakému, smrdělo to romantikou nebo těžkým sexem, jako když jsem ji poprvé slyšel, na popelnici u štítu "Na Kampě" stál človíček a předváděl létající antilopu a večerníčka, přičemž spadl a byl to tvrdý pád, slyšel jsem utíkat levný boty a křičela: "Nechte mě být, všichni, všichni.", takže jsem tam šel, bylo to za rohem k Japonskému velvyslanectví, fotil jsem ji jak umírajícího slona, sám jsem našlapoval jako gauner nebo tajný, protože bylo to večerní ticho, vlezla do budky, do sluchátka křičela "Haló, Haló" zoufale, načež slzy. Byl jsem hodně navíc. Otočil jsem se a už jsem padal pryč k Pavlánským, ještě jsem xtam špíznul, ležela zoufale na dně toho telifounboxu jako ten starý dědek v Harlemu, co na něj nějaký americký studio trapasů jednoho z těch tisíců televizních kanálů udělalo takovou fintu, dali do malé bedýnky magneták na dálkové ovládání a snímali dědka, kterýžto byl ožralý jako komunista mocí, a když se z bedny ozvalo hysterické pomoc, pomóc, zachraňte mě, začal do ní opile bušit a mumlat "Hned, hned", pak odběhl pro lidi a vysvětloval jim, že tam je člověk, že mluvil, ale vevnitř bylo ticho, "Strécu, děte se vyspat" houkli na něho a odpálili, načež z bedýnky se ozvalo hysterické pomoc, pomóc, zachraňte mě a stařík zmateně pobíhal sem a tam, lidi se tomu večer smáli jako normální, říkal mi to včera na Hrádku Aleš, těsně než se dostal do stavu diamantu, kdy se člověk pochčí, posere a poblíže naráz, tudíž je to tutovka, lidi se tomu smáli, ale dědek se nesmál, protože mu táhlo na ledviny, protože spal asi dvacet metrů od té skurvené bedny, do které zavřeli nějakého člověka, a nezdálo se mu nic, byl už starý, ale neřval, jako ta holka v budce, ale isona najednou zmlkla, "Pane, nemáte korunu" zavolala na mě.

Rybář je hospoda s biliárem a erárními vlaštovkami, takže je k bezmouchá, po kterých štěká pes, takže je živá, a s panem Blachtou, který je v gestech úsporný jako Seneka, ve válce sejmul čtyři mesrěmity, v míru se čtyřma spadnul, takže je moudrý a hraje biliár. Na záchod se jde uličkou mezi dvěma staveními, nějaké větve, lze zde pozorovat střídání ročních období a explozionalistické skvrny na zdech, které se rozvíjejí celá léta. Záchod tvoří térem natřené zdi a splachovací aparát z umělé hmoty, který leží napříč stánkem rovnosti. Na zdech lze pozorovat střídání politických údobí a explozionalistická témata, která jsou ponurého ladění a nálad temnějších.

"Nemám" řekl jsem já velice tiše. "Já myslím", začla ona, když vzala směr Karlův most a já se coural vedle ní aspoň dva metry, abych něco nerozmáčkl, "že kameny žijí svůj život a moc pomalu jim bouchá srdce". "Takže sochy ještě teď bolí tesání dlátem?" povídám já, chytila úsměv.

Pod obloukem Karlova mostu stál hodně nakrátko ostříhaný človíček, na kterého pokřikoval shluk děvčátek: "Kriminál, kriminál, kde jsi vlasy dal." a smály se smíchem nevědoucích, což jsem jim ještě odpouštěl, človíček se usmíval a oči plavaly v jiných mořích, znal jsem ho, podle rukopisu byl cholerik a básník, vyprávím jí, "když zjistil, že vaničky rozkoše, spojení, které vymyslel pro ženské prdelky, mu už před tím vybrabčil Halas, měl na sebe vztek, jako když brácha naboural auto. Když odcházel z Amadea, no, ten film o Mozartovi, jak mu císař řekl, že píše příliš mnoho not, brečel a bloudil po Praze celou noc, takže ho po několika výzvách odvezli na stanici pro rušení nočního klidu."

Říkali jí Malá toxí a mezi tím večerem, kdy jsme prošli Karlův most, dívající se na sochy a zpěváky s kytarama, a nocí, kdy jsme opilí seděli na zdi nad zahradou Na valech, která se tak jmenuje, protože jsem si to našel na mapě, a která svým živým tichem naráží atmosféru samoty, uběhlo čtrnáct dní mrtvého rachotu, postaveného lidmi, ani dětství, ani stáří, kdy jedna událost sere druhou a sirkový žebříček hodnot rozbíjí zkušenosti fachmanů, jeden každý, každý sám. Vzpomněla babičku, která jí a bráchovi v slovenských horách dělala česnekovou pomazánku a hrála s nimi ovčinec, což je hra, ke které je třeba devatenáct oveček a jednoho vlka a tvrdý papír, nejlíp z krabice od bot, všechno to bylo tak dojemné, že jsem se jal čurat z výšky a byl to krásný oblouk a já do pleskotu o travu recitoval:

...A kdyby to chlapisko
popadlo to pilisko
a kdyby to pilisko
podřízlo to stromisko
a kdyby to stromisko
spadlo na to mořisko
to by teprv šplouchlo vodisko

a ona mě zavalila pohádkou o potoce křemenáčku, který měl rád lučinku zelenou a celou ji zatopil, takže všechno se rozjelo úplně jiným směrem, nezbylo než jí povědět o kulečnickové kouli, která mě honí v mých snech, protože jsem do ní kdysi z fanfarónství kopl, a ona, že je to normální schíza a že v Bohnicích měli společná sezení, na kterých museli čumět na pichny na stole, že jeden to nevydržel, ale byla v tom voda a dostal pár dní samoty, kdy člověk zůstane úplně sám, což já si občas strašně přeju, ale ne v tamtěch podmínkách. A vyprávím jí o ostrově v jezeře Kuku-nor ve východním Tibetu, kde vysoké skály a nebe blízko hrají pro víru a kde vždy přes ta tisíciletí žil nějaký svatý stařec sám a znal minulost i bouřky budoucnosti, všechno podobné, a tibetští lovci jaků a divokých oslů, těch asijských vzorů síly a chytrosti, jim každou zimu nosili pytle s masem a trusem na topení po ledu, protože snad nějaká úcta je chytala po svědomí nebo po srdci, načež Malá toxí mi vyprávěla starý příběh Leonarda da Vinciho, který maloval obraz Ježíše a dlouho hledal a coural se po lidských tvářích, než našel člověka ušlechtilého v rysech, odražené to myslí a oči daleko od sebe, našel ho, studenta, mladíka krásného přírodou, jenž seděl Antice i křesťanství a maloval, maloval léta až...

Po Václaváku běžel pes, takový voříšek, z očí mu kapaly slzy, doběhl ke kamennému koni, díval se vzhůru až mu slunce vyžehlo zrak, ale to jich tam už bylo tisíc a stáli s otázkou a Václav se pohnul, jako v osmatřicátém, otřel si zpocené čelo, odplivl a řekl: "Mě taky bolí v kříži."

...až potřeboval najít postavu sešlou v rysech, což vždycy obráží mysl, a oči bolavě daleko od sebe, Jidáše Iškariotského, a našel ji, starce na skládce pod mostem v římském Tiburtinu, jaká síla žene lidi do předměstí, poté co ho namaloval a zaplatil mu stříbrem, stařec se mu skřehotavě vysmál, že minule platil zlatem, Ježíši, Jidáši, jste oba lidmi, ten příběh mě dorazil, takže jsme sešli na Karlův most, hádajíce

se o duši, ale potkali jsme tam tři Švýcary, s kterými jsme hráli člověče nezlob se a já jsem ukazoval na hrad a křičel Eine schweine komunisten bande a smáli jsme se a dopili litr, flašku položil jeden z nich Kristovi do klína, pročez mu Toxi dala fac-ku a pak jsme oslavovali humanismus, kterého jsme všichni byli zastánci, snad kromě hvězd, které milosrdně mlčí.

Vašek pije rum. "Téma vosama myslíš policajty?" "Jo, jo" skočil mu do řeči pan Blachta. "Proč jenom ti mladí spratci tu službu berou, pro pár šušňů, vyšší plat, chci říct todle, když je duše člověka schopná opustit tělo, pak ji musel někdo dohodit zvenku, nebo je to opravdu jen souznění neuronů s vesmírem, víra sice vzniká ze zoufalství, ale já nemohu jinak."

"Já bych si dal zelí v paprice" řekl Vašek. "Já smažák s obrovskou hromadou tatarky, když nic, tak aspoň hlad." Pan Blachta zmlkl a velikou chvíli jen bzučel ventilátor. Jelo nás tehdy hodně do Olomouce nočním vlakem, Toxi stála se mnou na chodbičce, ale u opačných dveří, ve vlaku mrzla pára na sklech, proto jsme všichni radši stáli, bavil jsem se s někým a možná o něčem, bylo to ještě mezi Hlavákem a Libní, Vlak přesto jel rychle, někdo trochu křičel, všiml jsem si otevřených dveří a ruka se ještě držela kliky, chyťte ji, kdosi se zasmál, že je na světě dost lidí, ona nechce, kurva, chyťte ji, pak už zmizela i ruka, která byla zvlášť hezká.

Už jsem Toxi dlouho neviděl. "Zaplatím."

A.P.

STŘÍZLIVĚNÍ

Zoufalství

Pod mostkem zpívá říčka Haná
přes hustý les do rovin až k tobě,
v kamenném korytě zdá se slaná.

Mám poslati ti vzteku oleje,
ale vždyť už v ní ten olej je.
Děcka z pod kamenů zpovídali pstruzi.
To ti druzí, Svobodná,

Proč ještě snít o nádobě?

Skrýš

Vykvetlo slunce,
Jako, brodě se solankou, pětikoruna vybleskne tě,
nebo na rukou pořezanou dívku brečet zříš,
nebo cherub ohlédne se
a zrovna tebe pálivým zrakem přiková.

Dá voda ti spočinouti?
a kdo se potom dovolá?
Však ty se leknínů a vodních hadů nebojíš.

Co nechci

Kouzelný proutku,
já bahno chci, abych čistým mohl být.
Já tma, pak prapor nocí ponesu.
Já strom, bych vyvrátiti jej mohl z kořenů.
Cožpak i já mám zlaté jiskry plivat
a prokletým básníkem přát se stát?

S divokým čuníkem...

S divokým čuníkem rozmlouval jsem,
bylť jsem sám co v lese strom.

Komu dík zachrochtat za ponravy?
A ponrava za svůj z listí dóm,
a list za sněžně přepokorný pád,
komu mají děkovat?

Buďsi třeba hlíně vděčen, a oni,
váneť v dubí mohou milovat.
Však, pověz, kolik kůží svleče had,
než je nahý?

Příběh o lásce i víře

Jak pyšné pláne na svou sladkost
a měsíc na své býčí mléko,
já držel jsem tě silně v rukou
jak žhavý cín a voňu křišťálovou,
jako pouťovou slámu a med.

Jak probudivec promrzlý na kost
a veselý nad včerejším vínem,
tak smál jsem se, když protekla jsi,
jak drnčí plech a kůň se vzpíná mýdlobou,
jako třaslavý stařec a dech.

Jak šílenci když vezmou radost,
dřevěnou pannu hodí ohni,
tak díval jsem se oslepený
jak duní vlak a peklo v stádech ženou,
jako devatero hor a sen,
jen?
když blednem nad ránem?

Protři mé oči cibulí,
prosím, protři je vodou borovou...

Co je drží?

Proč básníci pořád o smrti, dívám se na ruku,
chromí motýli se ještě drží.
Maluju mříže v mastnotě na skle budíku,
když já se na ni tak těším.

Lidi do sebe rvou žvance ironie,
sebevražda je přeci hřích.
Našel jsem amulet, čím je?
A proč ho chtěl tak rychle zahodit?

U barpultu

Funkovi psi fakt začínají výt.
Když vílji na pasece tančí
jim záře pod stehny se ztrácí
a zbloudivší měřič s nimi svačí
poslední krajíc tlustě mazaný,
stýská se mu?

Odhozené špalíčky hlavolamu

Plástve i svíce. Hruškový květe, sladkosti dřeva.
Dřevěné špalíčky prsty ohlazený, opuštěny. Trubče.
Moudří bezradně co děti pomazáni krví.
Šamane tancuj, děti z dveří ohléva -
máminou horkostí roztřesený. Královna hořce lomí.

Světci, ač čistí se zdají, nejvíc se kají, pro smích,
jak prádlo rozvěšeni na keříčkách dějin.
Dějiny smeteny. Dělnice sbírají na svíce.
V plástvích smích obranou, zoufalou, útokem, květe,
tajemství chvály, špalíčku pokory, svíce
možnosti světla, krotitele már, zbytečná nehoříš-li.

Vdovec

Žárovka naholo trčí ze zdi smíchů.
Kapr hlady chočpnul. Táhlý smích
nočnímu stolku nohy omývá.
Pyšné prosby létají jako vzduté krávy.
Dítě v jeslích. Opravdu zvláštní Slunovrat.

Pělnoc

-Sviť sluníčko, třesu se zimou.-
Vzpomeň si na svou milou,
snad jen chvilka zbývá ránu,
přidej modlitbičku k Pánu,
nebo, marno je čekat den,
rozehřej játra absintem.

Noční pravdou rosa zní,
potkáš i baziliška v ní.
On v ohni vášní žlukne,
skrývaným vztekem zbrunátní
a černý zhořelec, stojíš ohromen,
radost jak kůži zaprodá, křikne
-No tak slunce, polez ven!-
a, skočiv k tobě, nezbláá!

-Přijď sluníčko, zimou zmirám,
nechci už anděla s křídly netpopýra,
kámen v zlato a zlato je prach,
když svítíš. A když mrak...-

Vítr přivedl jej, pozdě dostal strach,
hrázou se dusí v rozbytých planinách.

Žluté moře

Budeme mít vlastní moře
Bude to moře žluté
Vykopeme velkou jámu ráno
A večer už bude načuráno
Budeme mít vlastní moře
Bude to moře žluté
Čurat ^u budou pionýři
 dělníci i inženýři
Čurat budou zkrátka
 všechny
Kdo to u nás chtěj mít pěkný
Budeme mít vlastní moře
Bude to moře žluté
Kolem moře postavíme
 domky,
mezi domky zasadíme stromky
Pěšinka od branky k brance
ulice jménem Na nachcance

Josef Bednář

Stuart
EK 9 2139

TOMÁŠ SELINGER

4.května 1988

Tam, kde jsem odbočil, na rohu mezi zlostí a
všechpajícím shovívavým úsměvem, bych chtěl rozřezat na kousku
všechny mušle a přečnívající obložky do minut /a slov/
a být stupínkem ve schodišti olizující špičky bot všem žábám
skákajícím ve vlnovkách. / Mlčky /.

Mlčení / jsa obtížen marnotratností zvířete pohrdnuvšího mýma
rukami /. je chápaná bolest složená do úhledného balíčku vlastní
tváře. A tam, kde jsem dnes Věděl, zítra budu spát.

Nikdo nemůže souhlasit s vycházejícím měsícem, pokud ještě
nepozřel v sobě vlastní otázky / očima otvírá vlhkou zem -
- obutý v trávce, oděný stromy - stačí malé mrknutí a ... /
Velikost a okamžik svraštěného obočí se skutečnou proměnou
ptáka ve vejce.

/ Roztržené okno sděluje svůj temný zážitek oknu právě namoče-
nému do mého potu a mých slz. /

Neboť moudrost je jablko přesípacích hodin, tak i Velikost
by měla usínat na nočních peroutkách malých sov, pročesávat,
čepelkami podzimní vánek s rozkoší, s jakou se sklo mění
v pavouka.

Pohádková jeskyně z másla a hořčice Ti nedá spát
Sametové slunce si ne a ne kýchnout
a voda ve sklenici se nevyleje
ani, kdyby ses postavil na hlavu.

Možná, že zaškrábeš prstíkem a dveře se ti konečně otevřou,
ale jmenovací listinu máš v kabátě a ten ti právě
odjíždí vlakem.

Takže litujeme. / Snad někdy příště /
/ A u jiného dvora /

Dírou v prostěradle mi táhne na nohy a právě jsem
dojedl poslední oblačný hrad / teď už snad něco dokážu! /
Říkáš mi něco o sobectví, ale já myslím, že bude rozumnější,
když se proměním v tulipán a sednu si na protější kopeček.
/ Jede sice na opačnou stranu, ale .../

Tam si už konečně dám nohu za ucho a do nosu strčím
skleněnou kuličku.

Výborně!

Výborně, mladý muži!

Zase jste zabil / jehlou / tu správnou mouchu a rozhoupal
ten správný zvon!

Budiž vaše snaha odměněna mísou dřtivé abstrakce / s kaviárem /!
Tiše!

Pohádková jeskyně s másla a hořčice mi nedá spát.

První odstavec na stránce 271 :

V každém tepu srdce je nový svět

Slunce vychází pětasedmdesátkrát za minutu

/ a potřebuje utřít nos /

Tak se vyklon z okna a zakřič: Jsem na řadě, ale rád bych
byl pod ní. Nikdo mi nedokáže, že mé oči chytil šarlat
až této noci

A na dveře jsem už prstíkem vyškrábal úhledný otazník.
Tiše!

Dám tři z mých ku jednomu z tvých vlasů,
že číslo bylo obrácené.

A pán s paní Svíčkovou neodejdou, jelikož už co nevidět dohoří.

A ticho bylo hluboké a noc mělká

A slunce si kýchlo

A voda tikala z okraje stolu

A já jsem, myslím, stál na hlavě

~~Konec~~
A spal.

KEM SEN

Umrličí hlavy při stěnách
musely říčet smíchem,
když já, ubohý človíček
v šaškovském úboru
chtěl hrát Hamleta.

Moje pravda byla jim k smíchu.

Dokáží zaplavit tě slovy,
že v slovech utoneš,
poplácat po zádech,
taky vycenit zuby,
pak kopnout do zadku
a dál si svý hrát.

Jsou mezi nimi i perly.

Perly mezi hovny.

Těch si vážím.

Cíle minul se účinek,
tak končí má vzpoura,
bílý dým komínů lokomotiv.

Však dál mám papír a píši:

Dají-li vám nalinkovaný papír, pište napříč!

R.S.

KŘÍDLA IKARŮ

Vrací se občas ty krásné chvíle do přístavu tvé paměti.
Tys vychutnat je měl a prožít plněji,
však jen jsi je přeletěl na křídlech štěstí,
které neznaló konce ni mezí.

Přišel pád, přijít musel, dříve či později.

Slunce, den co den jevící se oblohou

vosk rozpustilo, pera popustilo

a kde jsi teď?

Nohama na zemi.

Cítíš zemskou tíži v bedrech svých.

Vzpomínka na let zarůstá.

Jednou se probudíš a pochmurnou oblohou probleskne Slunce.

Zláká tě svítem svým a ty pojedmou pocítíš,

že rostou ti křídla.

Pak poletíš.

Pro další pád.

R.S.

Touat Gustao
 19. ledna 1984
 2250

už to STÁLE na to
 znáte: MYS/im... svítí-li na úplném dně
 SICKA

TOMÁŠ DVOŘÁK

Zbylo málo dnů stvořených pro radost,
od těch několika tvůrců pevných slibů,
kterým nosily ženy své děti,
vyjmuté z hlubokých porodních květů.

Zvedly je na rukou, jejich hlasy žily,
své muže podle tvaru srdce hledaly,
propletly navzájem duše a těla,
jejich puta se však rozpadla.

Vyšel z nich zpustošený svět,
kusy lásky se roztříštily do stran,
nový život budoucích matek,
vede k smrti vlastní strach.

Tok myšlenek, narkóza a nůž,
krev dosyta zabarvila něčí ruku,
voda proudem stoly omyla,
dětské hroby kyretáží posvětila.

N

Do očí cynicky zalézá tupý pohled,
smutkem se loučí kříž za oknem,
jeden z dalších listů shořel,
spáleniště bílým plátnem potáhnem.

Ve dne jsem tě oslovoval každým slovem
a ty jsi neslyšela, chodila sama opuštěná,
bez víry, napohled utěšujícím lékem
se v noci stala láska zoufalým břemenem.

Bezradná tvář, po které se rozlévají slzy,
s otázkou, kolik dní před smrtí ještě vydržet,
nikdo neslyší, jak strach v těle dusí,
zastavit dech, aby zmizel tenhle svět?

Utekla jsi odpočívát do ráje,
v tiché smířenosti se ztraceným životem,
kam nemocným, když jejich duše končí,
naprázdno ze srdce krev odkapává.

Přestala mě zajímat ujištění od toho,
kdo byl stvořen pro nebe za prožité peklo,
když rozdávaná láska okolo prosí nadarmo,
nepochopená v postelích chodících mrtvol.

Toužení snad její smrti odolá
a vzkřísí zašlé naděje a lidské kráse,
která výkřikem života se Boha dovolá
a přestane patřit k jeho obětem.

Ale já nedokážu na ni nemyslet,
jak se ztrácela pomalu před očima,
jak chtěla něhu bez vyzvání a nejistot,
jak dolehla jenom otupělost, když lásku neunesla.

Zbavit se chci strachu o duši,
v hluku prosby nikdo neslyší,
je těžké mít klidné noční sny,
když zima postel potěší,

A co teprve jak hlad poděsí,
skrytý úsměv, tváře nepochopení,
za vítězství, splacené vůlí přežít,
bez otevřené cesty k vězení.

Nadarmo jsi poslepu vyplul,
v moři plném útesů a větrů,
za sluncem, bože vypravuj,
kde tvé učedníky ještě najdu?

Nazítří si ruce potřu bílou barvou,
a tam, kam dosáhnu s falešnou nadějí,
zaniknou jizvy, srdce přibudou,
ztracená tolikrát v plechové hrudi.

Minulé pocity lásky ukryté v těle,
skomírají úzkostí pohaslých svící,
budou stárnout a cítit v kostech,
touhu zahodit a najít vlastní stín.

Prosím o lásku v žití
a nacházím ji ve smutku,
pustou a naděje snad není,
schovám ramena a sehnou hlavu.

Soumrak na duších jiných,
pokrývá smutkem srdce,
víra, naděje, láska, přání,
postavit se, nebo se oddat snění.

Propast obrůstá mechem,
jsem do ní dlouze zahleděn,
stěny nahoře jsou slizké,
kameny dole tvrdé
a nic mezi tím,
jen ze mne zbyde pouhý stín.

Pláč a slzy v očích,
dotyky slunka chybí,
teď krásu na hřbitovních zdech,
odráží jen další rakev.

Marně prosit, vždyť se to nezmění,
jen po letech se zvětší stín,
teď před ním stojíš, a mlčíš,
zavíráš oči, chceš žít.

Když je sucho, myšlenka jen pít
a hluboko sáhnout do studny,
dobrou vodu nabírat.

Když duši zachvátí samota, jak žít
dusno před bouří, strom bez vody,
v kořenech sílu napínat.

Pláštěm viny strach přiodívá
památku zemřelých duší,
v srdcích nastávajících matek.
Hříšná je života touha
děti z pláče a radosti vyrostlých,
v krajině křtěné chlebem a vínem.

Když zima studí, pokrývá zem
a nad obzorem slunce se krčí,
teplo všem lidem dobré vůle.
Když v ohni taje sníh v déšť
a dřevo chytne, hoří,
z tvé vůle se děje, Bože.

Při cestách láska v růži vykvétá
trn a krev v bolest hasne,
se slzou v trávě po rozednění.
Spánek provází vesmírná dálka
nedokončená osudová symfonie,
na smrt a na život zazvoní.

Snad jen pár slov do konce tmy a strachu,
rozpaků nad právě vysloveným soudem,
překoná tu bolest a únavu zraku,
z rozednění, nad dněšním ránem.

Kamenný kůň na náměstí zařehtá,
znak posledního krále smývá déšť,
v kostelech svíce jiné zas pálí,
prapory po sloupech věší ten vítěz.

Za lásku umírá hloupý a beznadějný Matěj,
pro poslední zbytky její knihy poezie,
desatera přikázání vyprávěj, hlásej,
kdo s vinou hodí po nás kámen?

Poutě ulicemi cest, za samotou v domech,
kde ve spánku se krčí Kain, vedle uléhá Abel,
s moudrostí předků ve staletích,
objevují pro nás hanbu a prokletí.

Pilo se celou noc, za krásy lidských hlasů,
v dešti a větru, na rozhraní radosti a smutku,
na hlavu si každý korunu nasadil,
tu trnovou mnohý krátce zakusil.

Ve snu jsem si tě vykoval
a z tepla tvůj život stvořil,
ve světle se zableskla
moje sestra, Hvězda Javana.

A já běžel na vysokou horu,
kde chtěl poznat její lásku,
uteč, řekla moje hvězda
a její ústa prosila.

Jsem zlomená svíce bez ohně,
hledáním křídel trávím čas,
ukládám v srdci ležové slzy,
tvou tvář často zapomínám.

Nebe bylo otevřeno a sypalo peří,
měsíční paprsky mě vítaly,
mámivost světa letěla hlavou,
když jsem se vracel k domovu.

Žízeň svou hasím v krvi,
z těla ji zvracím bolestí,
s polibkem na kraji jazyka
padám hlavou do prázdna.

I spatřil jsem její třpytky,
jehly dnes v noci krásněly,
ruce napřažené k srdci
zabarvím smrtí.

A s velkou slávou se potácím,
když v opuštěnosti trýzní žít,
tam, v matčin klín hlavu zabořím,
kam se vracejí jen její děti.

Tvá krása umírající v čase,
volám, kde život tvůj,
a říkám, jak chceš k němu dojít,
když máš tesknou hlavu.

Pověz, jaká slova slyšíš,
tlukot srdce, krev z růží,
do prázdna navykle vykročíš,
v ústech cítíš políbení.

V touze je tolik přání,
doteky krásných pohlazení,
na hloubku svého těla,
se těžko zapomíná.

Tkanina utkaná z pavučin,
na bílém ubruse obnažená,
vší silou stržená ze stromů,
větrem hnaná ze svých domovů.

A ta křehká jemná vlákna,
ve své něžné pokoře,
rozpadají se v prach
a vyprávějí o svém světě.

V zahradách s alejemi růží,
seběhnou se děti od jara do léta
a přejí si pohádku o utkaném štěstí,
jímž chudý převozník své plachty zalátá.

Rukou jasnou k slunci ukazuje,
s láskou proplová každým útesem,
žízní, vesla z rukou mu padají do moře,
uplyne noc a den, smrt vodě pokyne.

Přikryje jeho odcházející čas dřív,
než moře vyběhne k tlukoucímu srdci
a podá světu nové poselství,
o hvězdě, padající do namířených děl a hlavní.

Tkanina utkaná z pavučin,
na ubruse deštěm rozmáčená,
ztracená ve spleti poražených kmenů,
k větru hledá svoji cestu.

Ještě dál bratře pojďme tuto noc,
tvůj plášť je tma a lehký krok
a oči ty vidí ten měsíční svit,
na stromech sedí strach, nic víc.

Pamatuj na sto dní a nocí,
trhaných hvězd jejich duší,
patří pláč a slzy nad hroby,
zkrocený malý vyhaslý vesmír.

Dětskýma očima pohlíželi na rozrytou zem,
odkud je tlačila do nohou dlažba naděje,
čas a dálky z neuskutečněných proseb,
když sudba jim nadělila zranění trpět.

Sémě lásky žilo tiše mezi smutkem a radostí,
vytržené z lůna a vsazené do okomů,
nevidoucí oči se jich dotýkaly slepeckou holí,
před nimi temno, v duši krásnou zemi.

Oheň světce a blázny rudě oslepoval,
když je upalovali na hranicích,
svůj kříž sebou nesli, aby zazářil,
pro pokořené hlavy, ztracené po nocích.

Nad kopcem vyšel pak ten měsíc,
zůstal v krajině svit jeho bledosti,
ve stesku se život rozplynul,
do prázdných míst satyr stínu zasednul.

A my pořád bloudíme touto zemí,
před smrtí spasit svoje životy,
ale nechceme usnout opuštění,
když pozbýváme svojí víry.

Je se mnou rub a líc její první lásky
a z přátelství zbylo ještě trochu nenávisti,
o duši se sliby opírají za noci a dny,
nevracej se bez ní sám a smutný.

Za mnou obraz času jak pojem se vytrácí,
srdce vybaví vzpomínky cest touhy z dětství
a rozbuší se, když jsou na nich vidět lidé,
den za dnem zoufale volají po síle.

Teď nelze vydobýt si lásku, jen život,
strach smrti je milejší než mléčné světlo,
hlava k nebi a ruce k zemi míří,
lidé tady nejsou, někam jinam běží.

■

Je tolik vzpomínek na otázky každého kroku,
který s léty je vykupován novou pravdou,
padlou na hlavy těch trpících a čekajících,
co nadávkami se doprovází ve svých smutech.

Slovo milosti osvobodí suché rty,
pohladí tvář teplem mladosti,
myšlenkou nejčistší lásky poskvrní,
duše a tělo touhou zabolí.

Za noci vyrůstají děti tmy,
a světci přijímají své dary,
od štědré matky nebes,
světla lásky pro milence.

Kolikrát ještě otevře své oči,
a nechá srdce dýchat do dálek,
polibek letmý mizí na tváři,
drobení času do chviliek.

Den se vozí slunci po ramenech,
dlouho trvá svátek věčného soužení,
až utichne poslední na kamenech,
zkrocený oheň vodu ochladí.

O tobě

Volnost tvým dotekům,
když se zdá o naději,
stoupá ze tvých rtů
chvíle stromů podzimních.

V krajině teskných lesů,
slunce prozáří,
objevit vlídným slovům
smutek provlhlých očí.

Jitřní vůně země,
tvoje žena v lásce,
žije dětská píseň
věčně plná hladem.

Úzká cesta po úbočí,
kterou ses navykla dýchat,
tu svobodu k závratí
se srdcem zraněným.

a zpátky k cizím tvářím
v těžkých krocích mizíš,
po dnech a nocích
nikoho v bloudění nenacházíš.

Přišla dívka, ve svých šatech se chvěla,
zimou s osamocením, kus pravdy přinesla,
za smích a radost trpěla jako každá jiná,
čistá bílá duše z ní touhou odešla.

Pohlazení a dotyk pro milost neposkvrněnou,
s volností láska zabolívá tmou,
polibky horkostí a náhle **konec** světla,
navždy je poznané v krůpějích života.

A ticho mlčí, den končí a začíná,
slunce vychází na opačné straně od okna,
každý kdo přicházel, obrysy hladu rozpoznal,
jeho lidem čerstvý chléb rozdával.

Necelý rok vyplynul a šaty odhodila,
její tajemství, k zemi hlavu položila,
s radostí, která své sny neprosila,
jeden vytáhla, zbyla pravda.

A ještě vzpomínka na každý večer,
která jí dnes zmizela,
když svět tenkrát tolik zbolel,
její dech zbaven strachu teď zavoněl.

Tma otvírá svůj snář,
do všech klidných tváří,
na stole lampa stojí
a ticho doléhá do všech věží.

Půlnoční rej nestvůr,
s rukama v poutech od řetězů,
roztáčí kola běsům
a otvírá dveře strachu.

Svitem měsíce život posilní,
tuto krátkou noční chvíli,
skončila půlnoc a daleko je rozednění,
tikot hodin odpočítává jeho kroky.

Mlčení leží ve všech domovech,
svoboda se rozprostírá po celé zemi,
vítr je spasitelným poslem,
lidé mají dětství ve svých tvářích.

Však děsivé ranní svítání,
otvírá den všemi stavidly,
bortí se božské zapomenutí
a nasazuje si pouta a zuby.

Tma zavírá svůj snář,
pro všechny denní stíny,
na stole lampa stojí
a život dál běží.

Viděl jsem otrhanou a ospalou
madonu, která klečela a volala:
Již ne více takhle dále
trpět životem za jiné,
bojím se světa,
děti, vždyť vy umíráte!

Prosby, ve svých snech schované,
proudění zástupů, tvář země,
hladoví lidé, slzy
kropí jemné dlaně ženy, déšť
stéká po její soše, krev
prolitá v červácích měsíce.

Na začátku bylo slovo, někam!
den za dnem pomalu opakované,
tolik sil vydalo, nevzpomínat,
kolik jich ještě zbývá?

Žena láskou pohlazená, ztracená,
krvácím za ní v jejím těle,
když mě bodla, můra jedovatá,
vražedný je její anděl.

V těle zůstal hlad, po ní,
když zmizela, k čemu spravedlnost,
mizerná dramata uráží,
začínám se jich bát.

Ach domove, kde jsi?
tak rychle tě ztrácím
a kdo slovům rozumí?
síla hlasu je mým přáním.

Údery pěstí, krev a voda,
zraní nového rána v bolesti,
tři životy, víra, naděje a láska,
spějí rychle ke konci.

Tvoje oči dechem svým osuším
a rozkvetou lučním kvítím,
krásou nesmělých vyznání
provoním jejich pohlazení.

Křísím staré zašlé naděje,
spojení dlaní v jeden svět,
radost a pláč za jejich dotek,
světlo víry nad oltářem.

Poznávám tě po ovoci,
jemná pleť tvých tváří
svítí dlouho do noci,
plná křehké krásy.

Když vidím tě stát na cestě
s otevřenou náručí v lasece,
jak ztrácíš jako střípky
malé uvadlé květinky.

Slzy a radost, dvě větve na kraji,
památky poznané z dávných let,
první úsvit předurčené cesty
zacloní strach z velkých výšek.

Touhy lásek přicházejí a odcházejí,
směšné i smutné pro naše srdce.

Hledat slova k rozmluvě je tak lehké,
ale vyznání víry k životu a lásce nesmělé,
čas běží, mijejí noci a dny bez přestání,
slova se mění v činy, ty pomalu utichají.

Dva lidé se sešli na Zemi na prahu samoty,
na chvilku se cesty křížily, stačilo málo, aby se
rozdělily.

Poslední, stejně jako první když odchází,
to najednou bolí, to procitnutí do noci,
pohledem zemdlělým v touze hledět ke slunci,
se zbavili tolik chtěné lásky.

Odpuštění přichází v začátku nové naděje,
která už nehovoří, jen sama slzy smyje.

Přichází hlasy snůlků a trpících,
v krvi deštěm zimy popálených,
studených zdí, pomalovaných nocí,
zvony v kostelech za ně hrají.

Slyšíš mě, smutná v jitřní neděli,
týden před velikonoce,
snímáš bez strachu bílou košili,
před zraky věrných víry.

Světlo září modrým nebem,
podle narozeného kalendáře,
který uctívají probuzení lidé,
jeho svědomí, čisté dětské tváře.

Ráno jsme vstali do nového dne,
když padaly paprsky slunce,
do oken pokoje na tvé ruce
a na tělo v nové lásce.

Bez strachu, smutná z časů dávných,
přežiješ den s horkostí v dlaních,
pro lásku milování v dlouhých chvílích,
hledáš do domova vykročení.

Vzpomínka na Krista

Pro každého něco málo,
skotačivého větru na ráno,
při prvních dotecích slunka,
usmát se na člověka.

Slyšet kvílet housle a dudy,
na širém moři,
cítit hebkost chladné vody
a lehce se vnořit.

Kvetou louky jarní písni trávy,
vítr vane zvukem Panovy flétny,
dívky, jedna hezčí než druhá,
trhají do náruče kytky,
pro milého, z něhož zbyla vzpomínka,
na day plné lásky.

Rozlil vodu po špinavém okně,
opatroval v kamnech jiskru ohně,
dával znamení křížek po čele
a odcházel po věčné cestě.

Šel po ní dál a sám,
až tam, kam roste tráva nezkosená,
ke břehu poutaného bratrství,
kde svůj život za něj položil.

Na památku svátosti jeho všedního dne,
s šedou malbou nebe,
kobercem plným děr
a stropem utkaným z hvězd.

... VĚDÍ.

AK si stoupá
nade mě!

Nech promluvit mé poškrábané tace
svým

s kleněnými

myslečkami

a.....

Kabaret u pivního táčku

Zakouřená místnost
U stropu visí žárovka
Slabě osvětluje
U několika stolů sedí málo postav pijících z půllitrů vodu
Kouřících novinový papír
Blaženě se usmívajících
Na stolech je plno pivních táček
V rohu je záchod
Občas někdo přijde a vymočí se
Do místnosti vchází osel
Všichni zvedají ruce
Zdraví ho
Osel pokyvuje hlavou
Po chvíli postavy vylézají oknem na ulici
Přijíždí parní válec
Válcuje
Z parního válce vylézám já

V místnosti však sedí oslové
Přežvykují pivní tácky
T u p ě hledí

Michal Šavrd

KOČKA

nevím kam bych schoval hlavu
když po tváři mi rejdí
milióny brouků - a bzučí
mi v uších
lezou do nosu a očí...

ona pak odejde

a slunko se klidně směje
a svítí si na svět

Apatie

Zmeškal jsem chvíli
kdy mi svíce
prskala jemně do ticha
Do žlutého ticha
s kávovými konturami
palčivé pnutí v hrudi
nepomůže Když mrtvé nohy
řeknou že jsem sláb
Tak atdy sedím dál

Letovisko

Kovově modré vlny
vrhají stereotypně na špinavou pláž
černou pěnu a zetlelé řasy
trapně a zbytečně šustí písek nazpátek

Hluboká, prázdná stopa bosé nohy
- jen trochu zhnílé mořské vody
ve které plave vypálená sirka

rána rozříznuté mlhy
se zacítila bílým oparem
není v ní vidět
než prázdná promenáda
za omlácenou zídou
osázená šedými torzy stromů
z jejichž holých větví
kápe samota

Blues jarního odpoledne

Stromy se pomerančovým úsměvem loučí
se sluncem zase
jeden den studené vzpomínky
A kolem lidí s aktovkou a v autech spěchají
před tmou která při tom není
ani tak postřehnutelná
jak by si sami přáli
cítit pod kůží aby si mohli
sednout doma do křesla
k novinám
a večeri Aby mohli v kalendáři
odškrtnout zase jeden den a přidají
do kroku před mou
cigaretou

Na obličeji mám radost
že si oddechnou když jim
zmizím z očí
Že něco zavím já
Že mám také svou jistotu
že každý
na nás zapomněl

Nemůžeš pochopit

Stoly a židle rozmetejte do oken !

Roztřískat duté palice

těch tupě šklebících se hovaď !

Ten jeden naznačuje, že mi rozumí -

Rozbít hubu by zasloužil

za ten svůj úsměv přiblblý !

Že chápeš !?

jak můžeš pochopit jak bodá rozpárané srdce

Nemůžeš pochopit

jak bolestně je krev z prasklého srdce slaná

a těžko pochopíš

když zabíjím, že vlastně pláču

Barvy

Temný výbuch do bledě modré

a noc je postříkaná jedem světla

erupce snětí nasáklých hnitím

a od Měsíce čekáš hrsti tepla

Záclona purpurová rozkvetlá

žlutými květy bledého neklidu

a černobílá: Chlamet! - je po rezavé

Tak radši do kaluže naliju

panáka starého a špinavého oleje

abych pak v jeho zrozdlení

objevil smysl své existence

pro zítřejší den

.....
..ještě jednou pot
áhnout z té cigare
ty napůl vyhaslé.
.....

GO HELL !!!

kouřit cigaretu
protože kouřím
pít pivo
abych pil pivo
milovat dívku
abych miloval..

Co z TOHO ?

a co z toho
když to není ?!!

kam řekněte mi
že mám jít
když všichni sedíte ?!

Podzim a jaro

Podzim, tak krásný, smutný ve své lítosti !
Ta uplakaná okna plná mlhy vevětvích.
A lidé, libující si ve svém splínu,
ještě dlouho nosí odlehčený šat a drkotající zuby
přemlouvají se : Ne, ještě pořád, pořád svítí.

Jaký to opak právě Neuvěřitelné jaro !
Když květy vypučí a tráva začne zpívat
svěžími tóny barvy svého nového života.
A lidé ? Ti lidé chodí v kožichu a zamračeně
hledí na úsměvy slunce a pijí horký čaj.

Snad proto, že zem ta na jaře je promrzlá
a lidé nevěří, že někdy začne léto.

A na podzim je půda dlouho hřejivá a svítí
a lidé nevěří, že léto umřelo.

Gin-session

Nejsou-li řádné peníze
zůstává ještě dluh.
Znovu pozvednout sklenice :
"Ať žije anarchie duch !"

Říkám mu : "Hochu negmutni.
Nač ti je vlhká tvář ?
Pohár ten ke rtům pozvedni
a smíchej s ním svůj pláč.

Není krásnější sladkosti
než hlava v opojení.
Utop všechny své starosti,
Proklej to pokolení !"

Jenom tak

Sám jsem se postavil proti té bouři
ostatní zůstali s rukama nad hlavou
já jsem vás poslechl
Vy, básníci a pěvci,
kteří tak krásně zpíváte o boji za pravdu a právo,
kam jste se poděli ?
Ve vašich očích vidím pohrdání
já nemám strach, protože zpívám
já zpívám
protože mám strach

Okýnko zatáhlo žaluzie
ve které umřel poslední jabloňový list.
Čas se naplnil dlouhými slzami a vzpomínkou
na borůvkové listí.
Léto s černým sakem přes ruku
pomalu kráčí do údolí stínů.

Do putyky za mnou přišel chlap
a aj !
řekl že je rozpučený sad
je Máj.

Po vzájemném How do you do řek
že teda chyt slinu
a tak že si vybral ten můj škleb
že pasuje k pivu

Řek jsem že mu pěkně děkuju
to fakt,
Máj řek že se jak on lituju
- Ten chlap !

Objednal jsem večlkou rundu becherů
a měl jsem při tom kliku
neboť Máj hned uspořádal besedu
na téma našich citů

Rozvinul se jak máže jen květ
ten Máj
a vykvetl že celej ten náš svět
je Ráj

Bez občanky, bez peněz a bez iluzí
pil jsem sám jen na sekeru
Máje barvy odmítl jsem odmávnutím
že mu na to plivu

Nedal se však odbýt a gestikuloval
jak kdyby měl pět minut jen žít
že mezi tím jak Máji jsem přikyvoval
stačil jsem mu z duše uvěřit

Na sekyru pil jsem s květnem v putice
když jsme měli slinu
pak jsem zjistil věc pravdivou velice
Ráno jsem měl kocovinu.

Někdy mnou koluje
když touhou
hladím dálku pod mlhou
tak jako tvoji zahrádku
pod vzdouvaným se zlatým plachtovím
že duše možná
zjevuje se
v barvách těla

Pak zjistím
že vlastně pořád jen v hlavě
polykám děrami v očích
vlny fantazie hnětoucí
ženské tělo

- - -

Zelenošedá lampa dává tomuto pokoji
vůni zapálených svící
v chrámové lodi
a básní čtených šeptem
na zamčených schodech
Kaštanová obloha klopýtá
mezi odlesky gloriol svatých mužů
a hladkými obrazy

Na lávce z nehoblovaných prken
sedí prázdný Osud a švachtá bosé nohy
ve vegmírné hudbě elektrofonických sluchátek
Uvedl jsem tam srdce přibité na zed' :
~~S~~trawberry fields for ever

Po Karlově mostě tančí bílý kůň
 Labutí křídla hoří k nebesům
 Vltava páří se s pivem a trusem bílých vran
 Ponořit svoje ruce k jejím rtům

Bělouš zběsile buší do všech pražských bran
 Labutě ulétly Své srdce odmykám
 V městě v němž plném světél jako černá tůň
 Ohňostroj vystřelí vstříc bílým myšlenkám

Bezvzdušně proplouvati mezi fluidy ženských těl
 a v troskách světa stanout ledový a neviděn
 Úplný, kamenný a odevzdaně sám
 sám, kroků dějin zbavený
 otevřen bezceňným, lhostejným myšlenkám

Dopřej mi trochu sentimentu

Za padesát let se konečně
 setkáme
 až nás pohřby a svatby
 oddělí ode všech závislostí
 sedneme si
 při sklence gríotky nebo vaječného kaňaku
 kouknem se do vrásčitejch očí
 a bude nám všechno jasný
 jasný
 až moc

Výtvarný doprovod : Tomáš Selinger

Tento sborník je věnován Tomášovi Dvořákovi.

PRAHA 1989